

(NE)TUCTOVÉ PŘÍBĚHY

ONDŘEJ MERGL

Jak.na.sebe.cz

Poslední den

Najednou, z ničeho nic, jak to má ve zvyku, přišla si Smrt pro jednoho mladíka. Slušně pozdraví, vysvětlí situaci a natahuje ruku, aby šel s ní.

Jen se ten chudák vzpamatoval z úleku, hned spustí žalostnou notu: „Počkejte chvíličku, prosím vás, vždyť já čerstvě založil rodinu. To bych si neodpustil, kdybych se nerozloučil se ženou, když teď chudinka vdova bude sama vychovávat dvě malé děti. A co teprve máma, vždyť té by samým žalem puklo srdce.

Buďte od té dobroty a dejte mi šanci je na to připravit. Já vám přísahám, že s vámi hned zítra dobrovolně odejdu. Copak vás, nesmrtelnou, těch pár hodin zdrží?“

Hučí do ní ze všech stran, jenže Smrtka se zdráhá a kroutí, že prý zaměstnavatel je pes, žádné prémie při zpoždění a kdesi cosi, ale když vytáhl papír, slib sepsal a stvrdil podpisem, přece jen povolila, popadla papír a zmizela. Však se jí pro jednu živnost nerozpadne.

Po jejím odchodu se třásl jako osika. Přesto co nejrychleji vyrazil domů, aby už nepromarnil ani vteřinu. Kdepak loučení s blízkými, jen ať si jednou užijí tátu naplno, dokud můžou!

Kromě své rodiny věnoval zbytek času činností, které si vždycky přál vyzkoušet. Vlastně prožil jeden z nejlepších dnů svého života. Kéž by ho čekal ještě jeden takový!

Jenže Smrt dorazila krátce po půlnoci. Když nechtěl jít po dobrém, strčila před něj podepsaný slib. Moc dobře věděl, co na něm stojí:

Slibuji, že hned zítra dobrovolně odejdu se Smrtí z tohoto světa.

„Dovolte, prosím, ale tady se píše, že si pro mě máte přijít až zítra,“ upozornil nesměle a jedním očkem nenápadně pokukuje, jestli mu ta lest projde.

Smrt se zlostně dívá na papír, čte ho od začátku do konce a pro jistotu ještě jednou tam a zpátky, ale cestu ven nevidí. V tu ránu ji popadne strašný vztek, že se nechala tak hloupě napálit:

„Ty podvodníku! Ničemo! Okamžitě to oprav, nebo uvidíš! Já tě varuji, se mnou si není radno zahrávat!“

Vyhrožovala, nadávala, dokonce i prosila, ale změnu slibu si nevynutila. Odešla s prázdnou, že prý se vrátí příští den a to teprve bude tanec!

A co mladík? Získal dalších 24 hodin, které prožil stejně intenzivně jako předtím. Krátce po půlnoci pro něj přišla smrt. Opět nepořídila. A dokud sám nesvolí, nepořídí nikdy.

*Nový den není samozřejmostí, ale příležitostí ke zhodnocení.
Pokud nechceš v budoucnosti litovat minulosti, žij naplno v přítomnosti.*

Dvě strany mince

„Hej, kámo, našel bys tam pro mě pár drobáků?“

Pravděpodobně vstal ráno špatnou nohou z postele, přes cestu mu přeběhl houf černých koček a skoro by se vsadil, že je zrovna pátek třináctého, i když zrovna nebyl ani pátek, ani třináctého.

Zkrátka a dobře se mu ten den lepila smůla na paty, obličej i celé tělo a v onu chvíli byl otravný žebrák tím posledním, co by si přál řešit. Vytáhl svůj revolver ráže 44 magnum a namířil ho chudákovi přímo na hlavu.

„Vypadni!“

Člověk se v dnešní době nemůže ani pokojně zastřelit, aniž by mu do toho vlezl nějaký vandrák, snad se ho brzy zbaví. Ten se ovšem místo zběsilého útěku pustil do řehotu, jako by z hlavně vyčetl nejlepší vtip svého života a dva další kameňáky k tomu.

Tváří v tvář tomu rozchechtanému obličejí nedokázal zmáčknout spoušť. Obrátil zbraň alespoň proti sobě, aby skoncoval s noční můrou, kterou právě procházel. Nevystřelil ani tentokrát. Zdrceně pustil revolver, sesunul se na zem a rozplakal se jako dítě.

„Nebreč, chlape, pomůžu ti,“ šťouchnul ho žebrák přátelsky do žeber, „nejdřív mi ale řekni, co ti tak pocuchalo nervy.“

V takové chvíli je každá naslouchající duše dobrá, ať si třeba nosí roztrhané hadry. A tak spustil. Jak ráno zaspal, ujel mu autobus přímo před nosem, a když se vrátil domů pro auto, našel ženu v posteli s druhým, že prý bez ní nemá pro co žít. A vůbec, proč se zbytečně trápit, když mu navíc šéf v práci hrozí vyhazovem.

„Jenomže nemám dost odvahy, abych zabil sebe, natož druhého,“ stěžoval si nasupeně, „viděl jsi to sám. Pověz mi ale, jak ses mohl tak smát, když jsem na tebe mířil?!“

„Řeknu ti upřímně, žebrání na ulici je špína a hnus, stačí i jeden den, aby ses z toho složil, zrovna jako tobě dnešek. Jenomže když tě to samé potkává sedm dní v týdnu, musíš si vypracovat účinnou obranu,“ líčil s grimasou zkušeného vojenského stratéga, chystajícího na nepřítele dvojitou léčku.

„Ze začátku jsem to nezvládal, ale pak mě napadla hra s mincemi, která mi zachránila život. Stejně jako mince má i každá událost dvě strany – pozitivní a negativní,“ sděloval zaníceně. „Hod' mincí, když tě potká nepříjemnost, a jestli padne panna, soustřeď se jenom na to dobré.“

Ujel ti autobus? Díky panně se můžeš projít na čerstvém vzduchu. Podvádí tě žena? Povedený hod a jsi volný jako dravec, který může lovit spoustu lepších. Šéf ti chce dát padáka? Zjevně tě motivuje k lepším výkonům.

Odhod' negativní bublinu, která tě obklopuje, a nech pozitivní energii přirozeně proudit. Dřív mě lidé obcházel, teď chodí přímo k mému klobouku. Úspěch zaručen!“ uklonil se jako na divadle a uctivě smekl hučku.

„Jednou mi malá holčička darovala minci pro štěstí, od té doby nehraji s žádnou jinou. Když jsi na mě mířil pistolí, věděl jsem, že kdybych ji vytáhl a hodil s ní, padla by panna. Zvládl jsem to v hlavě!“ jásal a pustil se do bujarého smíchu.

„Tu máš,“ vytáhl z kapsy drobák a vtiskl mu ho do dlaně, „tobě poslouží lépe.“ Naposledy se usmál a s písničkou na rtech odcházel pryč. Podíval se na symbolický poklad ve svých rukou. Na obou stranách mince byla vyražená panna.

Každá mince má dvě strany. Když nepadne ta šťastná, můžeme ji obrátit.

Mysli jen pozitivně, a nic negativního si k tobě nenajde cestu.

Nepraktický manžel

Na jednom semináři okouznil čerstvý docent fyziky mladou slečnu. Ač se taková situace vídá zřídka, některé ženy prostě preferují místo svalovců intelektuály, a jí imponovalo jeho přirozené nadšení, se kterým o své vášni přednášel.

Že byl ovšem plachý, udělala iniciativně první krok a pozvala ho na večeři. Komunikace při jídle trochu vázla, ono se o počasí také nedá mluvit věčně a politika situaci nezachrání, ale když ji doprovázel domů, spustil tak nádherné vyprávění o hvězdné obloze, že si okamžitě získal její srdce.

Jelikož fyzikální výzkumy sypaly slušné peníze, novopečený pár si brzy koupil dům se zahradou na okraji města. Jeho zařizování ovšem přineslo nečekaná úskalí.

„Miláčku, vůbec netuším, co kam patří,“ trápil se muž při sestavování psacího stolu, ostatně japonsky neuměl a na jiné světové jazyky tvůrci návodu jaksi pozapomněli.

„To nevádí, tak to prostě smontuj, jak ti to přijde správné,“ radila přítelkyně, ale klást na študovanou hlavu takové nároky jako selský rozum nebo manuální zručnost, to už ve své naivitě opravdu přehnal.

Naštěstí se svěřila s problémem sousedovi, který ochotně popadl brašnu s náradím a vyrazil dvojici na pomoc. Tu utáhl šroubek, tam přiložil prkýnko, a stůl stál hotový během chvíličky. Jak byl v ráži, tak ještě pověsil obrazy, přitloukl poličky, opravil těsnění, zkrátka a dobře zařídil celý dům.

Od té doby ležel docent celé dny v knihách a vstřebával zajímavosti ze světa vědy, zatímco ovocné keře zarůstaly plevelem a stromy planě košatěly. Čas od času sice pokosil trávu sekačkou, tím ovšem jeho zahradnické umění končilo.

Sousedovi ta zkáza trhala oči, a tak nabídl dvojici své služby. Ostříhal stromy, vytrhal plevel, někde přesadil keře, jinde zasel léčivé bylinky. Uměl poradit, kam investovat peníze, a zároveň se ukázal jako zábavný společník i výtečný kuchař, takže si jej oba rádi a často zvali do domu.

Ono drobných příležitostí k sousedské výpomoci se vždy najde dostatek a od opravy postele k jejímu původnímu užití vede krátká cesta, zvláště je-li chlap zdatný. A že se ženě podvádění za přítelovými zády omrzelo, přeběhla jednoho dne na druhou stranu plotu nadobro.

*V reálném životě potřebujeme praxi, ne teorii.
Uč se především to, co v životě opravdu využiješ.*

Kreslení domu

„Nakreslete dům,“ řekl pan učitel. Vzorný žáček popadl okousanou tužku a sklonil se nad papír tak vehementně, že si s ní málem vypíchl oko. Dal si záležet, aby namaloval krásný trojrozměrný dům, jak to dělávala maminka.

„Nakreslete další dům,“ zněla následující instrukce od katedry. Tentokrát vytvořil dvojrozměrný obrázek, ovšem nezapomněl na komín, stoupající kouř, sluníčko a mráček.

„Nakreslete třetí dům.“ Copak si z nich pan učitel dělá legraci? Načmáral ledabyle domeček jedním tahem a čekal na smysluplnější zadání.

„Nakreslete zase dům,“ prohlásil dospělý s úsměvem. V některých dětských očích se objevil zmatek, třeba jde o nějaký druh zkoušky. Pokusil se ztvárnit co nejvěrnější kopii jejich vlastního obydlí.

„Nakreslete dům,“ opakoval tvrdošíjně zadání. V poslední chvíli ho napadl vysoký panelový dům, který přidal na papír k předchozím.

„Jsem si jistý, že se vám tam vejde jeden dům navíc.“

„Pane učiteli, mě už nic nenapadá,“ přihlásila se po chvíli holčička po jeho pravici. Zcela s ní souhlasil, jenom se bál ozvat první. Ale lektor zastával evidentně jiný názor.

„Zkuste zapojit svou představivost,“ napovídal jim a významně mrkal. Jenže obrazy v chlapcově hlavě se jako na potvoru zaobíraly něčím úplně jiným. Výsledkem zoufalého snažení byla dědečkova chata, na kterou o prázdninách často jezdili.

„Vidíte, že jste to zvládli,“ pokýval spokojeně hlavou, když všechny děti opět zvedly oči od papírů, „a proto dokážete určitě ještě jeden dům.“ Obrátil oči v sloup. Jak dlouho tohle trápení potrvá? Nakreslil dům sestavený z jeho oblíbené stavebnice a čekal odevzdaně na další opakování.

„Už vás nebudu dál otravovat,“ usmál se k nezměrné radosti celé třídy učitel a vykročil mezi lavice, aby si prohlédl jejich umělecká díla. Některé výtvary pochválil, jiné raději přešel s mlčením. Poté se vrátil před tabuli.

„Jak vidím, většina z vás namalovala rozmanité domy, lišící se velikostí, tvarem, vzhledem nebo třeba počtem oken. Lenoši asi nakreslili něco podobného tomuhle,“ řekl a zvedl nad hlavu velikou čtvrtku se sedmi navlas stejnými domečky jedním tahem. Pár žáků stydlivě sklopilo zrak.

„Zapomněli se totiž podívat na věci z různých úhlů pohledu, jinak by, stejně jako já, zjistili, že neexistuje sedm, deset, dvacet nebo sto, ale mnohem více míst k bydlení. Ukážu vám nějaká, která napadla mě.“

Odhalil studentům i další čtvrtky. Se zájmem si prohlíželi papírovou krabici pro bezdomovce, indiánské týpí, eskymácké iglú, slaměnou chatrč, dřevěnou boudu pro psa, holubník, hausbót, karavan, klec v zoologické zahradě či skleník.

Chvíli jenom vyjeveně koukali, ale povzbuzeni novým způsobem nazírání na skutečnost popadli znovu tužky a do konce hodiny ležela učitelovi na stole velká hromada neméně kreativních domů, které mu scházely v jeho ukázce.

Existuje nejméně tolik pohledů na svět, kolik je na něm lidí.

Řešení vždy existuje, nevidíš-li ho hned, podívej se z jiných úhlů.

Síla slova

„Kde bereš tu jistotu, že tě tvá žena za zády nepodvádí s jiným?“ zeptal se po bouřlivé diskuzi u čtvrtého piva kamarád a provokativně do něj šfouchnul prstem. Všichni měli rádně upito a každý se předháněl se svými zkušenostmi s nevěrou, takže položená otázka zasadila silné semínko pochybnosti do mužovy hlavy.

Když dorazil domů, uviděl místo své milované tříhlavou saň, ovšem která žena by zůstala klidná, když její manžel přijde domů ve dvě ráno a úplně namol. Z alkoholu se vyspal, ale ve snech ho stále pronásledovali potenciální milenci jeho drahé polovičky, že se ráno nezvládl nezeptat.

„Bylas mi někdy nevěrná?“

„Prosím tě, lásko, nebuď paranoidní,“ zpražila ho pohledem, „proč bych to dělala?“

Jenže jak neslyšel rezolutní ne, spustila mu fantazie na plné obrátky a už nešla zastavit. Ani žena nezůstala klidná. Proč se ptá? Včera přišel domů pozdě večer a celý nesvůj, ještě aby tak spal s jinou!

Od toho rána se navzájem podezřívají i hlídali. Poklidné rozhovory u večere se změnily v křížové výslechy, často končící divokou hádkou. Lásku vystřídala žárlivost.

„Kde jsi byla?“ vyjel podrážděně muž, když přišla výjimečně o hodinu později z práce.

„Kde asi,“ zařvala hystericky žena, „rozdávala jsem si to v kanceláři s kolegou! To chceš slyšet? Už toho mám dost! Já tady dřou až do úmoru a ty mě jenom obviňuješ. Radši řekni sám, s kolika dalšíma ses miloval, zatímco jsem pracovala!“

„Kéž bych spal s dvaceti, udělal bych líp, než mít takovou zmiji za ženu!“

Naplivali na sebe tolik jedu, že by to ani kámen nevydržel. Ráno si manželka sbalila saky paky a odstěhovala se k mamince, která jí to přece říkala celou dobu. Rozvodové papíry přišly o pár týdnů později.

Tím celá záležitost skončila, pokud tedy nepřišla někdy řeč na manželskou nevěru. To pak měli oba řadu zaručených historek z vlastního života jako výstrahu pro méně zkušené přátele.

*Zle přijaté slovo může přinést katastrofální následky.
Říkej vždy čistou pravdu, ale neočekávej ji ve všech cizích slovech.*

Vlastní tělo

„Ten svetrík je ti nějaký těsný. Neztloustla jsi?“ podívala se matka zkoumavě na svoji mladou dceru.

„O boubelky nemá nikdo zájem. Takhle zůstaneš na ocet,“ přidal svoji trošku do mlýna otec, kterému život na kilech rozhodně neubral.

„Tlustá, tlustá, tlustá,“ křičel její malý bráška a posměšně ukazoval prstíkem.

Ještě ráno si ničeho nevšimla, ale najednou cítila, jak jí špeky přetékají ze všech stran. Oblečení si odvážíla sundat až v soukromí svého pokoje. Vážně, na břicho se jí udělala jemná rýha, její první pneumatika! Táta měl pravdu, kdo by chtěl takovou šeredu?

Zmocnila se jí panická hrůza, kterou zahнала oblíbeným lékem proti stresu, tabulkou čokolády. Sice zakryla zrcadlo šátkem, ale výčitek se tím nezavila. Proč musí být taková nenažraná?

„Miláčku, nesrazilo se ti při praní prádlo?“ zeptal se starostlivě manžel, když se několik minut marně soukal do svého oblíbeného svetru.

„Je to možné, pračka teď trochu zlobí,“ zamyslela se žena a dál už tomuto problému nevěnovali pozornost.

Zato jejich dcera celý týden úzkostlivě sledovala ručičku na váze, která se oproti původnímu stavu nepochybně vychýlila o půl milimetru doprava.

„Máš zadek jako almaru, nevidím přes něj na televizi!“ hudroval otec, když mu přešla před obrazovkou. Do očí jí vyhrkly slzy, utekla do svého pokoje a schovala se pod deku, aby tmou zakryla tělo, které v tu chvíli nenáviděla. Už nikdy nebude jíst!

„Panebože, jsi vychrtlá jak smrt!“ zhrozila se matka a vyděsila dceru příběhy o anorektických a bulimičkách, které rozhodně nekončily happy endem. Začala se raději opět normálně stravovat, jenže určité, pro dámy velmi citlivé, partie těla nabraly svou původní velikost jako první, což jí na sebevědomí nepřidalo.

Těžko vysvětlit mladému děvčeti, že se vám líbí, když se samo nemá rádo. Chlapců mohla mít desítky, kdyby se jim nebála odhalit své křivky. Jenže takhle jeden po druhém ztratili zájem a o starou pannu už potom opravdu nestál nikdo.

*Dokonalosti dosáhneme akceptováním svých nedostatků.
Miluj své vnitřní i vnější Já takové, jaké je.*

Nejcennější majetek

Co si koupil nové auto, trávil veškerý volný čas péčí o svého čtyřkolového miláčka. Že prý mu vynaložené úsilí splatí věností na silnici a proč chodit pěšky, když bezpečně dojede, kam si zamane.

Leštil karoserii, mazal závit, utahoval šrouby, nafukoval kola, seřizoval přístroje a krmil koně pod kapotou chutnou benzinovou směsí. Na noc parkoval zásadně v garáži, aby jeho plechovou lásku náhodou neofouklo.

Žena se s ním rozvedla několik měsíců po té životní koupi, vzala s sebou i jejich syna. Přešel to celkem bez emocí, stejně nikdy nerozuměli autům.

Jenom půl roku po jejím odchodu dostal infarkt. Doktor stanovil jako hlavní příčiny nedostatek pohybu, špatnou stravu a málo spánku. Co si pamatoval, neviděl za celou lékařskou kariéru zanedbanější tělo.

Dnešní medicína ale dokáže divy, a tak ho po pár týdnech vykřesali z nejhoršího a propustili do domácí péče pod podmínkou, že se bude vyhýbat těžší fyzické práci a dbát na správnou životosprávu.

Ještě tentýž večer zaníceně pobíhal kolem svého automobilu. Tu leštil, tam utahoval, někde spravoval, jinde zase vylepšoval. Oddělal tím své tělo definitivně, zato v garáži po sobě zanechal automobil v dokonalém stavu.

Nejlepší zacházení si od nás zaslouží naše tělo.

Pečuj o své tělo, prodloužíš si tím život.

Pod vedením druhých

„Jen papej, broučínku, ať nejsi hladový,“ cpala matka svému synovi do chřtánu již druhý zákusek a dítě poslušně mlaskalo a oblizovalo se. Těžko se divit, že z něj vyrostl pořádný cvalík, kterému se ostatní děti posmívaly.

„Nehraj si s těmi uličníky, bobánku, oni jsou hloupí. Čti si raději knížky,“ utěšovala ho, když přišel s brekem z pískoviště. Koupila mu průkazku do knihovny a bobánek četl, jak mu maminka poradila.

„Důležité je mít samé jedničky,“ připomínala mu před každou prověrkou ve škole. Chytrý byl z knih dost, a tak jedničky opravdu nosil, beztak je tehdy na základní škole dostával téměř každý.

„Takový šikovný chlapec musí jít na osmileté gymnázium!“ rozplývala se před přijímacími zkouškami. Děsil se nového prostředí a cizích lidí, ale aby nezklamal mámu, dobře se připravil a zkoušky zvládl.

„Ale miláčku, jako právník si vyděláš mnohem víc, a navíc si tě budou všichni lidé vážit,“ oponovala jeho nápadu studovat učitelství na vysoké škole. Nakonec pokračoval v rodinné tradici, započaté jeho otcem, a zvolil si práva. Když promoval s červeným diplomem, plakala v první řadě dojetím a pýchou.

Dotlačen otravnými otázkami příbuzných, jestli není už čas na ženění, a že čas na ženění opravdu byl, začal se poohlížet po družce, až konečně našel tu pravou, kterou si vzal za manželku.

„Bydlet můžete u nás, dům je to obrovský. Nám stačí horní patro a vy se pohodlně vejdete dolů. Proč utrácet za nový?“ lákala matka syna k sobě. Jenomže společné bydlení s tchýní se jeho manželce rozhodně nezamlouvalo, a že pokud je chlap, ví, komu dát přednost.

Jako správný chlap tedy statečně přeběhl zpod matčiny sukně pod sukni své vyvolené, která si ho tak šikovně omotala kolem prstu, že si nikdy nevyšiml toho velkého pantofle, pod kterým strávil zbytek života.

*Kdo žije život podle druhých, ztratí sám vlastní.
Svůj život prožíváš jenom ty, proto o jeho podobě rozhoduj sám, bez ohledu na ostatní.*

Nejbohatší muž

„Děkuji celým svým srdcem, že jsem ten nejbohatší muž na světě.“

„Promiňte, asi jsem se přeslechl, ale vy jste právě řekl ‚nejbohatší?‘“ zasmál se kolemjdoucí ředitel známé firmy a prohlédl si vtipkujícího bezdomovce od hlavy až k patě.

„Přesně. A jsem za to nesmírně vděčný,“ dodal vážným hlasem.

„Vážně?“ Ředitel se královsky bavil. Takové šašky by mohli stavět na ulice častěji, člověk alespoň přijde na jiné myšlenky. „Tak schválně, v čem spočívá to vaše bohatství? Jen mě překvapte!“

„Klidně se smějte,“ nenechal se vyvést z míry bezdomovec, „ale ještě před pár lety jsem na tom byl zhruba stejně jako vy. Vysoký plat, nádherná vila se zahradou, porsche v garáži, bývalá topmodelka v posteli a dvě zdravé děti, radost pohledět.

Jenomže pak jsem jednou neubrzdl zatáčku a vzbudil jsem se až v nemocnici s ochrnutou spodní polovinou těla. Domů mě vzali na vozíku.

Děti se za mě styděly a manželku jsem nezvládl uspokojit, však mi jistě rozumíte. Cítil jsem se jako chudák a zlost jsem si vybíjel na okolí. Žena požádala o rozvod a začala se soudit o majetek i děti. Vyhrála nakonec všechno a ze dne na den mě, s pár penězi v kapse, vyhodila na ulici.

Byl jsem snadná oběť, hotová ovce na porážku. Dva chuligáni mě přepadli, shodili z vozíku a utekli s ním i s celou hotovostí. Dokud mi patřilo všechno, bral jsem to jako samozřejmost, teprve vleže na zemi jsem se naučil děkovat za vše, co mám.

Děkoval jsem za svůj život, za šaty na těle, za suché počasí, za zdravou horní polovinu těla, díky které jsem se mohl posadit, za minci, kterou mi někdo hodil k nohám, přestože byla jenom z falešné čokolády.

S přibývajícimi díky mi stoupala i dobrá nálada. Nakonec jsem zkusmo poděkoval za vracející se cit do spodní poloviny těla. Jako bych najednou odblokoval mentální překážku a už chybělo zdolat jenom tu fyzickou.

Ze začátku se nic nedělo, ale po pár hodinách dřiny se mi povedlo pohnout palcem u nohy. Pokračoval jsem dál. Hodiny, dny, týdny plazení se ulicemi a přežívání z darovaného jídla a pití. Postupně jsem se zvládl postavit, stát bez podpory, hýbat nohama a nakonec opět chodit. Cítil jsem se jako batole, sice trošku větší, ale zapáchal jsem podobně.

Za tu dobu jsem nashromáždil dost drobných na čisté šaty z výprodeje. Nevrátily se mi miliony, ale zato si vážím všeho, co mám. Já si celé své bohatství plně uvědomuji, pokud nemůžete říct to samé, tak jsem na tom ve skutečnosti lépe než vy,“ zakončil monolog s hrdě vztyčenou bradou. Ředitel už neprotestoval, jen uctivě poděkoval za lekci.

Bohatý ten, kdo dokáže ocenit všechn svůj majetek.

Děkuj za každou maličkost, která činí tvůj život šťastným.

Láskyplné objetí

Po chytlavé přednášce jednoho duchovního guru se utvořila dlouhá řada žáků, čekajících na objetí plné pozitivní energie. Stačil jeden dotek s mistrem a ženy plakaly štěstím, muži se usmívali pod vousy, neboť cítili, jak jim stoupá potence, a invalidové křepce vyskakovali z vozíků, jak už to na podobných akcích bývá.

Když dostal i poslední následovník svůj příděl dobra, všiml si učitel opodál stojícího muže, který se jako jediný nezúčastnil celého procesu, pomineme-li nespokojené návštěvníky, kteří opustili sál již během vystoupení a nyní se marně u pokladny handrkovali o vrácení vstupného.

„Příteli, přeješ si i ty posilnit své srdce láskou?“ obrátil se na něj.

„Děkuji ti, mistře, za tvoji nabídku,“ odvětil muž neméně zdvořile. „Sám mám ve své duši přemíru lásky na rozdávání, chceš-li, podělím se naopak já s tebou.“

Překvapivá odpověď vyvolala zvědavost v učencově mysli, a tak s návrhem souhlasil. Objali se a nic. Jak by mohl brát jeden od druhého, když měli oba vrchovatě? Rozloučili se v dobrém. Jednou cestou šel mistr davů a druhou mistr z davu.

Nezávislý na okolí, kdo v sobě najde dostatek.

Tvé nitro ti dává přístup k neomezenému zdroji, tak z něj bez obav čerpej i pro druhé.

Řetězec dobra

„Teda, paní sousedko, vám to dneska sluší. Jak vy to děláte, že jste pořád taková krásná?“ vysekl poklonu mladé paní. Ne snad, že by s ní měl postranní úmysly, jenom ho při pohledu na ni zahřálo u srdce, a tak jí chtěl tuto nevědomou laskavost oplatit.

„Děkuji,“ špitla nesměle a začervenala se jako pivoňka. Vykouznil úsměv na její tváři a den se hned zdál příjemnější. Vzpomněla si na svou starou maminku a rozhodla se za ní po nákupech zaskočit a podělit se s ní o trochu dobré nálady.

„Překvapení!“ vyhrkla na prahu dveří. Rozzářené oči matky mluví za vše, konečně může někomu podstrojovat. Hned nese na stůl malé pohoštění a něco drobného k zakousnutí navrch. Popovídaly si příjemně, jenom kdyby se snědlo víc toho koláče. Co teď s ním?

„Tu máte, jen se dobře najezte!“ podávala stará paní o chvíli později žebrákovi na ulici úhledně zabalený zbytek jídla. Když se ujistil, že si z něj vážně netropí šprýmy, netradiční dar s díky přijal a pustil se do hodování.

„Počkejte, zastavte, vypadla vám z kapsy šrajtofle!“ vyskočil hbitě, popadl nabitou peněženku a rozběhl se za nepozorným kolemjdoucím.

„Vy jste zlatý, já v ní mám všechny doklady,“ děkuje podnikatel srdečně a obratem nabízí pět set korun jako nálezné. To se ví, že se žebrák dlouho nerozpakoval a rychle chňapl po bankovce, aby si to majitel nerozmyslel.

„Jemináčku!“ vykulila oči servírka, když našla pod talířem stokorunu spropitného. Že mohl svou neopatrností přijít o daleko větší obnos, rozhodl se alespoň pro jednu projevít štědrost k okolí.

„Mami, ty jsi úžasná!“ vlepily jí děti velkou pusou, když je vyzvedla ze školy. Za darované peníze jim totiž odkoupila plný táč nedojedených dobrot z kavárny, které šéf původně nařídil vyhodit do popelnice. A hned se těší domů na sladkou hostinu.

„Počkejte chvílku, támhle běží ještě jeden pán,“ volaly děti na řidiče autobusu, který se právě chystal odjet ze zastávky. Přidupl brzdu a jeden nepozorný cestující vrazil obličejem přímo do bujného poprsí proti němu sedící dámy. Ta mu obratem vlepila facku, aby ochránila svoji počestnost. Kromě tohoto drobného incidentu se mladíkův nástup obešel bez větších komplikací. Vděčně se usmál a udýchaně dosedl na volnou sedačku.

„Jednu růži, prosím, a nějak pěkně přizdobit,“ vsadil na jistotu, jelikož se v květinách příliš nevyznal. Ale autobusem přijel brzy, a proto se rozhodl koupit malou pozornost své milované přítelkyni. Svým dárkem ji velmi potěšil, voněla ještě dlouho potom, co se ve městě rozloučili.

„Dovolíte? Pomůžu vám. Kde bydlíte? Dovedu vás domů,“ chopila se slečna ruky slepce, který nejistě přecházel přes přechod. Zašla si sice řádný kus cesty od svého bytu, ale záplava dobrého pocitu, pro který po světě otročí dobrovolníci, jí vše vynahradila.

„Zvu tě k sobě na večeři, přichystal jsem výborný zeleninový salát!“ zavolal nevidomý svému dobrému kamarádovi. Při poslouchání historky s dívkou přítel udiveně kroutil hlavou, že se ve světě stále najdou hodní lidé. To ovšem netušil, že celou lavinu dobrých skutků spustil on sám jedním malým ranním komplimentem.

*I drobný dobrý skutek vyvolá řadu dalších.
Dávej okolí příznivou energii, a ona se ti vrátí zpátky.*

Splněný sen

„Dědo, jednoho dne budu slavný spisovatel,“ pravil hrdě vnouček při pečlivém obtahování písmen, která se toho dne naučili ve škole.

„Víš...“ začal rozvážně dědeček a nervózně se poškrábal na zátylku. Pohyboval se totiž na tenkém ledě, kdy musel dávat pozor, aby nepošlapal dětské sny. „Takový spisovatel si dneska nevydělá moc peněz, ale ty jednou budeš potřebovat uživit rodinu. Přemýšlel jsi o tom takhle?“

„Já budu tak slavný spisovatel, že vydělám tátovi a mámě miliony!“ prohlásil rezolutně chlapec a považoval diskuzi ohledně budoucího povolání za uzavřenou.

„Dědo, a čím jsi chtěl být vlastně ty?“ zeptal se po pár minutách ticha. Tato zvědavá otázka vrátila starého pána zpět do dětství, kdy s kamarády divoce roztácel káču a připadal si jako hrdina, když ta jeho vydržela rotovat ze všech nejdéle.

Začal nostalgicky popisovat, jak vysedával hodiny u otevřeného okna a pozoroval usměvavého zmrzlináře, který dával dětem o trochu větší porci než dospělým, ovšem potají, aby se to dospělí nedozvěděli a nezačali vyvádět jako malé děti.

Opodál si do penze spokojeně přilepšoval starý harmonikář, jehož odrhovačky znal sice každý nazpaměť, ale lidé si na něj tak zvykli, že mu každý den pro jistotu přihazovali drobné, jenom aby náhodou neodešel.

„Jo, jo, chlapče,“ povzdechl si děda a popotáhl nosem, „ti dva mi byli vzorem. Jenomže já se chtěl podívat do světa a na to bych si na ulici nevydělal. Začal jsem studovat, pak pracovat, do toho jsem se oženil a s cestováním byl amen, to mi věř. Kdepak sny starého dědka, na ty není budoucnost zvědavá.“

„Dědo,“ vykulil oči kluk, „ty sis nikdy nesplnil ani jedno přání?“ Tázavý pohled s sebou nesl ostré výčitky, jako by spáchal přinejmenším hrdelní zločin. Sklopil zrak a zakroutil hlavou. Vnuk se nejdříve nadechl, potom zase vydechl a rozběhl se, co mu nohy stačily, někam pryč.

Utíkal se poradit s rodiči, jak dědečkovi pomoci. A že ho měli všichni rádi, koupili v bazaru ojetý karavan, trochu ho vylepšili, natřeli veselými barvami a v den jeho dalších narozenin před ním stál nablýskaný zmrzlinářský vůz jako z katalogu.

Pyšný děda s ním vyjel do města a zaparkoval na nejfrekventovanější třídě, kde se mu lidé jenom hrnuli. Prodávat na jednom místě se mu ovšem brzy omrzelo, a že měl karavan čtyři kola, vyrazil na cesty.

Nejdříve do sousedního města, pak za hranice a nakonec křížem krážem celým světem. O zákazníky neměl nikdy nouzi, když skončila sezóna, přešel na druhou polokouli a obchodoval vesele dál. Ve volném čase se naučil na harmoniku a o dlouhých večerech hrával pro potěšení své i kolemjdoucích.

Domů se dostal během cest už jenom párkrát, ale z každého města i sebemenší vísky, kde fungovala poštovní služba, posílal rodině pohledy a sáhodlouhé dopisy načichlé cizinou.

Jeho vnuk všechny poctivě třídil a schovával. Když přišel ten poslední, otevřel celou krabici a pustil se do psaní knížky, která se později stala bestsellerem přinejmenším v pěti zemích. Byla o jednom starém zmrzlináři, který si splnil všechny svoje sny.

*S cílem jasně před sebou zbývá jen krůček k jeho dosažení.
Všechna tvá přání jsou již splněná, tak si pro ně dojdi.*